

at han er en vel uddannet Læge, og saa viser det sig, at han maaske i Virkeligheden er den eneste, der nyder Morfin.

Jeg vil straks benytte Lejligheden til at udtale, at ingen af mine Udtalelser paa nogen Maade maa betragtes som en Dom over de Læger, jeg omtaler. Skønt jeg ikke haaber det, kan det være, at det ifølge Loven bliver mig, der kommer til at træffe den endelige Afgørelse om deres Forhold, thi ifølge § 7 i Loven om Sundhedsstyrelsen er det Domstolene eller Justitsministeren, der afgør, om jus practicandi skal tages fra en Læge, det er altsaa Justitsministeriet og ikke Sundhedsstyrelsen, der afgør det, og det ligger i de paagældende Lægers egen Haand, om de ville have Sagen afgjort af Domstolene eller af Ministeriet. Jeg forvarer mig altsaa imod, at mine Udtalelser betragtes som en Dom over de paagældende saa lidt som noget som helst Forsvar for dem.

Om de andre Læger skriver Stads-læge Hoff — jeg skal ogsaa læse det op, ærede Medlemmer kunne følge med, de have det jo trykt alt sammen —: „Med Hensyn til Lægerne B. og C. bemærkes, at de ere antagne til at udøve den i Lov af 30. Marts 1906, § 12, omhandlede vederlagsfri Behandling af Personer, der lide af Kønssygdom. De antoges i Oktober 1906 af Københavns Magistrat efter Indstilling af Sundhedskommissionen. De lægekyndige Medlemmer af Sundhedskommissionen vare paa dette Tidspunkt Viceslæge A. Ulrik og praktiserende Læge Gustav Ottesen, fra hvem en Erklæring vedlægges“ — den findes senere, de paatage sig deres Del af Ansaret. — „Dr. med. B. var i Firserne stærkt hengiven til Nydelse af Morfin og Kokain; han helbrededes for denne Tilbøjelighed under et langvarigt Ophold paa en norsk Kuranstalt, havde i umiddelbar Tilslutning til Afvænningen vistnok en kortvarig Periode af Alkoholmisbrug, men har, saa vidt det vides, ikke siden 1892 haft noget Tilbagefald“ — det fastholder han ogsaa selv, men der er en anden, der mener, at han for ca. 8 Aar siden har haft det. „Han antoges i 1893 — ligeledes i Stadslæge Trydes Funktionstid — paa Prøve som bistaaende Læge ved Karantænen, fik efter et Aars Prøvetid fast Ansættelse ved Karantænen og har siden da fungeret, uden at nogen Klage over hans Virksomhed er kommen mig for Øre. I 1906 antoges han, som allerede anført, af den samlede Magistrat foreløbigt, i 1909 definitivt som Læge ved Kommunens vederlagsfri Behandling af Kønssygdomme.

Heller ikke over hans Virksomhed i denne Stilling er der fremkommet nogen Klage før nu fra „Hospitalstidende“s Redaktion. At han skulde være hengiven til umaadelig Brug af Morfin eller Alkohol, er der intet, der tyder paa, og Klagerne erkende selv, at de ikke kunne levere noget afgørende Bevis for, „hvorvidt Dr. B. er helbredet for sin Morfinisme og Alkoholisme eller ej!“ I øvrigt henvises til forskellige Bilag, som ogsaa ere trykte, samt til en Udtalelse fra Sundhedskommissionens Formand. — „Læge C. blev, som anført, ligeledes i 1906 midlertidigt ansat ved Kommunens offentlige Behandling af Kønssygdomme, viste sig i 1908 at være hengiven til Misbrug af Morfin og foranledigedes derfor indlagt paa en norsk Kuranstalt, vendte øjensynlig helbredet tilbage og fik i 1909 — efter i et Aars Tid ikke at have frembudt noget som helst Tegn paa Tilbagefald — fast Ansættelse i Stillingen. Hans Forhold og Virksomhed have ikke senere givet nogen Anledning til Klage. Der gøres ikke fra „Hospitalstidende“s Redaktions Side noget Forsøg paa at hævde, at Læge C. efter Afvænningen i 1908 paa ny skulde være forfalden til Morfinnydelse!“ Han hævder bestemt, at han ikke, siden han blev indlagt i Juni 1908, har rørt Morfin. I øvrigt henvises til den af Stadslægen til Københavns Magistrat afgivne Erklæring samt til forskellige Bilag. Jeg skal endvidere bemærke, at begge disse Læger have erklæret sig villige til at lade sig indlægge til Observation, hvis det af Stadslægen maatte anses for at være nødvendigt.

Jeg skal i Anledning af disse Forhold minde om, at der i sin Tid, i 1906, her i København opstod en Dermatologstrid; den ville d'Hrr. ogsaa finde belyst i de omdelte Aktstykker. Den Gang Loven af 30. Marts 1906 skulde føres ud i Livet, skulde Københavns Kommune ifølge Loven ansætte forskellige Kønslæger her i København. Der er her i København en Forening af Specialister paa dette Omraade, tællende ganske faa Medlemmer, jeg tror, det paa det Tidspunkt var 12—13—14 Medlemmer, og disse sagde ikke blot: Vi alene vide, hvorledes disse Sygdomme skulle behandles, men de sagde ogsaa: Vi alene ville bestemme, hvorledes Københavns Magistrat skal udføre denne Lov, og vi forlange, at de skulle udføre den paa den og den Maade, og hvis Magistraten ikke vil det, saa ville vi ikke søge Stillingerne. Nu er Borgmesteren i København for 4de Afdeling ikke en Mand,